

Sygn. akt IV CNP 79/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie skargi pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w L.
z dnia 20 listopada 2015 r., sygn. akt III Ca (...),
w sprawie z powództwa S. P.
przeciwko B. P.
o uchylenie lub obniżenie alimentów,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 czerwca 2017 r.,

- 1) odrzuca skargę,**
- 2) nie obciąża wnoszącej skargę kosztami postępowania
wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Pozwana B. P. wniosła skargę na prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 20 listopada 2015 r., którym ten Sąd oddalił jej apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji obniżającego obowiązek alimentacyjny powoda S.P. Wskazując na sprzeczność wyroku z treścią art. 138 k.r. i op. skarżąca podała, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Wszystkie wymienione wymagania konstrukcyjne skargi muszą być spełnione, aby pismo strony można było uznać za skargę (zob. m in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III CNP 78/07, nie publ.). Brak któregośkolwiek z tych elementów skargi jest brakiem istotnym, nieusuwalnym w postępowaniu naprawczym i powoduje jej odrzucenie a limine (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05, nie publ.).

Przedstawiona skarga przedmiotowym wymogom nie odpowiada, a jej wady mają charakter nieusuwalny. Skarga nie spełnia bowiem wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Zgodnie z jego brzmieniem, skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn

na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien wykazać, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia. Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Wykazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 140). Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną, ale także o skargę o wznowienie postępowania oraz o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności. Skarżący uzasadniając twierdzenie, że w niniejszej sprawie wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe wykazał niedopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawie alimentacyjnej, ale nie przeprowadził analizy prawnej możliwości skorzystania z innych środków prawnych.

Takie wyjaśnienie nie jest równoznaczne ze spełnieniem wymagań art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., którego formuła wskazuje na konieczność zamieszczenia w skardze wyodrębnionej argumentacji dowodzącej w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze wszelkich innych środków prawnych przewidzianych w przepisach (w tym np. złożenie skargi o wznowienie postępowania czy powództwa przeciwegzekucyjnego) nie było i nie jest możliwe (por. postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 112 oraz z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7 - 8 poz. 140; postanowienie z dnia 27 października 2016 r., I CNP 18/16, nie publ.; z dnia 15 grudnia 2016 r., I BP 3/16, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że skarga nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 424⁵ k.p.c. i orzekł jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Uwzględniając sytuację pozwanej, charakter sprawy Sąd Najwyższy na podstawie art. 103 § 1 k.p.c. nie obciążył powódki kosztami postępowania skargowego.

jw